

IOACHIMVS VADIANVS HELVETIVS, JOANNI DE HIN-
wil Heluetico, optimo & imaginibus claro adulescēti. S. D.

Nuus nisi fallor iam quintus agitur, quum studiosis
quibusdā qui mihi tūc erāt discipuli, libellū de Poe-
tica & carminis ratione Viennæ distatē, is cum pla-
cuisse nō nullis, aut sunt illi urgere me, ut labore tumultua-
rio cōscripta capita ederē in lucē. Gessi morē petētibz ex eo
ipso fere tēpore, quo id petiissent, Sed reuēis tamē & in ordi-
nem paulo meliorē redactis oibus. At quid nō subita negocia
uariāt tot annis ego desiderio meo, illi suo cōmodo frustrati
sumus, nam opere fere ad calcem usq; impresso, cū urgētibus
bibliopolis alia quēdā edēda festinātius sumpsisset in man^u
Ioannes Singrenius nosset, scribere & emēdare, ut solebā de-
si, idq; oīū nostrū in proximū mensem durauit, nec sane de-
sidiā quāpiā, sed studiis seuerioribus paulo animū nostrū alio
rapiētibus, & scholis nostris Pōpōnāis tota hyme cracta
subiciuas horas sibi uendicātibus, quo factū est ut tardū quā
sperabā hāc quātulacūq; nugæ mex in lucē prodierint, in qui-
bus aliā quandā scribēdi ratiōnē sum secutus ac illi hactenus
cōluenerunt qui de Poetica tradidere, nimirū tantæ professi-
onis dignitate motus, quā solius grāmaticæ comitē esse puta-
re posset lector quipiā, ea unica causa, quod omnes illi quos
hactenus legerim & recentiores maxime, oīm scribēdi carmi-
nis & Poeticæ ratiōnē syllabarū & schematū obseruatōe, pe-
dumq; & generū carminis enumeratiōe atq; expositiōe termi-
narūt, quibus meo iudicio locus utiq; insignis uerum a primo
alius debet. Igitur ut fratri adulescēti, cui ut nos si ad bonas li-
teras & ingenuas doctrinas capessēdas supra assiduū studium
plurimū etiam ingenū est, paucis explicarē quas res ambitet
Poetica, quarūq; artium adminiculo nitere, sine magno dele-
ctu, pro uisili tamē habita iouētutis ratiōne, attuli in mediū
quæcūq; scribēti mihi eo tendere uidebant, ut ad serias artes
& quæ uere eruditi nomie dignū efficiūt philosophiæ studia,
annuū literarū illecebris sese oblectantē prouocarēt. Et quoniā
intelligēti in doctissimoz quorundā sententiā prope rece-
ptum, existimantiū nihil a uite cultu, a sapiētia, ab eruditiō-
ne & artū capto magis Poetica alienū esse, Contrariū, ut lo-
cus tēpūsq; permittebāt, docere sum conatus, ideo de industria
humi serpens, & fatigūē quandā magis q̄ opiparū cōsulentū

condiens, raptim & quadam etiam animi uehementia decerpfi
undiq; quæ illoꝝ imperitiam uel pueritia iudice retulerent,
cautūq; abest, ut prodesse magis uerboꝝ luce stiliq; nitore nō
lucrum, ut more etiam recentissimo & plane barbaro incitan-
dis locis & argumētis texendis, fuerim usus. Sunt uero cog-
ita pluraq; omnia quæ scripsi, non nulla autē protrita adeo ut
sine tedio a paulo doctioribꝫ uix legi possit, sed ea tamē quæ
pro magnis docilis iuuetus habitura sit. Et qui alios docet nō
quid se oblectet, sed quid horum qui discant ingenia adparet
capiatq; sequi debet. Quod si tui, *Benignioris* quadi molestus
uidebor, nil mirum, sed defendi me posse mihi persuadeo, cū
rerum multitudine & præstātia, tum maxima docēdi fidelita-
te quadam, quæ ut in multis longior forem effecit. Satis pre-
ter um opetæ respōderit, si te toiq; similes ingenuos & ad mores
literaliq; natos adulescentes hoc nostro instituto, si nō doctio-
res, saltem aptiores & ad honestissimas qualq; disciplinas ca-
pēsēdas promptiores factos esse cognouero. Ea namq; spe
ductus multa hæcenus edidi, quæ seueriori adhibita lima ca-
stigari melioraq; fieri poterāt, diutius retenta, sed uicit amor
rapuit desiderium, monuit officium, & erant apud me cum
Wienæ IOANNIS CVSPINIANI Cæsarei Consiliiarii cura publi-
ce profiterer, Heluētis iuuenes supra q̄ dici queat ingeniosi,
qui alibi optimis præceptoribus, Henrico Glareano doctissi-
mo homine, Michaele Rubello, Ioanne Xiloteſto, Osualdo
Miconio, Vdalrico Zuringlio, Heluētis omnibus & insigni-
ter doctis uiris/ uſi, me doctore cepta studia incredibili qua-
dam diligētia prosecuti sunt, quorū gratia quando cōmentan-
di nobis ociūm liberius fuerit, aptius fortasse & maiori dili-
gētia cōmentabimur, & permittēt, ut spero, res Medice quas
proficemur, ut quandoq; Musis officium præstemus saum, si
uerum est illud, Vanibus & Medicis unus Apollo fauet. Tu ua-
le, & ita uitam institue ut quemadmodū generis, & maiorum
dignitate præstas, ita moribus quoq; & doctrina nemini sis
occlusus. VIENNÆ Nonis Iunij. ANNO. M. D. XVIII.